

Michaela
Burdová

Poselství o jednorozcích

Strážci dobra

FRAGMENT

POSELSTVÍ JEDNOROŽCŮ STRÁŽCI DOBRA

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Zrádné hory Dragor
Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha
Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy

Michaela Burdová
Poselství jednorožců – Strážci dobra – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Poselství jednorožců

Strážci dobra

Michaela Burdová

Tuto knihu věnuji své mamce, tatkově, babičce a brášce, kteří mi poskytli především podporu a pochopení, jež jsem mnohokrát tolik potřebovala.

A také mým věrným kamarádkám, které stály vždy při mně, ať se dělo cokoli, a vyslechly mě, kdykoli jsem to potřebovala.

OBSAH

Probuzení zla	9
Elfové	21
Znovu ve Walos	41
První král.....	57
Pronásledovatelé.....	68
Ohromná moc země.....	86
Harpyje	100
Špatné dítě.....	117
U velkých hřibů	128
Bitva o Ínas.....	147
Trápení s láskou	164
Víly, stařena a sérum	184
Legendy a staré příběhy.....	200
Duch lesa a znamení minulosti.....	213
Noxogové	222
Ismires.....	243
Ztělesnění dobra.....	261

Poselství jednorožce

Kdysi dávno v čistém světě dobra,
stíny se klížily, vládla temnota.
Z říše černoty zlo vyvstalo,
mezi stíny si zlověstně šeptalo.

V těch dobách dávno před lety,
přinesli život do světa tmy
ze Všehovzniku elfové vznešení,
přivezli magii i kouzlení.

A Brána temna uzavřena byla,
konečně se vlada světla nastolila.
A s ním objevily se bytosti nevinnosti a čistoty,
ztělesnění lásky a čiré dobroty.

Jako když hvězdy září na modrém koberci,
tak svítí na zemi posvátní jednorožci.
Jsou naději a vírou, dobra a života ochránci,
když poslední hvězda zhasne, oni zůstanou
jako jediné světlo při bledém měsíci.

A nyní opět temnota přichází,
když dobro se po letech rozchází,
usilují stíny zla,
aby temnota na svět navždy padla.

Avšak odvaha v duši zůstala a víra je věčná,
cesta bude dlouhá, ale když srdce věrné je, pak moc dobra je nekonečná.
Až dojdeš kroky koncem a odhalíš stíny tajemství,
pak porozumíš rovnováze světa a pochopíš jednorožcovu poselství. . .

ÚVOD

PROBUZENÍ ZLA

Byla noc. Obloha se halila do černého závoje a mezi temnými mračny prosvítaly dnes velmi bledé hvězdy. Jasný stříbřitý měsíc zářil chladně a zdálo se, jako by od sebe tmavé mraky odháněl a prosazoval si svou vládu. Jeho svit zaléval celý Santiel, hrad Leondského království krále Leodhena. Santiel, vystavěný z mohutného a pevného modrého kamene, se celý třpytil a zářil, a působil tak vznešeným i majestátním dojmem. Blýskal se a zářil jako tisíce perel a předčil tak svou nádherou měsíc i kouzlo noci. Byl považován za nejhonosnější a nejkrásnější stavbu celé Lilandgarie, a to hlavně díky tomu, že ho pomáhali budovat elfové. Za ohromnými kruhovými hradbami, jež by jen málokterá armáda zdolala, se uprostřed prostorného, měsíčním jasem zalitého nádvoří tyčily tři věže. Nejvyšší z nich, padesát šest metrů vysoká Eleanor, zářila, jako by ji netvořilo nic jiného než modrý křišťál. Po jejích stranách stály asi o pět metrů nižší dvě věže, Dvojčata, které na první pohled působily jako její věrní strážci. Všechny tři věže byly mezi sebou propojené Modrými mosty.

V Eleanor se dnes nacházelo nejvíce stráží z celého hradu, nejen proto, že se v ní nacházely královské komnaty, ale také proto, že věznice v samém jejím vrcholu měla po dlouhé době nového návštěvníka.

Nebýt pochodní s Fialovým plamenem rozvěšených po zdech chodeb, byla by ve věži naprostá tma. Náhle se na stěně objevil stín jakési postavy. Patřil záhadnému mladíkovi, nemohlo mu být víc než jedenadvacet, který se plížil jednou z chodeb vedoucích kolem královny komnaty. Snažil se být co nejvíce potichu a v tu chvíli nejspíš bylo jeho

největším přáním stát se neviditelným. Bylo jasné, že nechce, aby ho kdokoli spatřil. Šel pomalu a opatrně, modlil se, aby nenarazil na stráž. I když by se zdálo, že musí být velice nervózní a vyděšený, na jeho tváři nebyl vidět ani náznak strachu. Byl přitisknutý ke zdi, na které visely velké obrazy krajin, jednorožců a portréty dávných králů s rámy z černého dřeva, posetými diamanty. Vedle každého obrazu se popínala nekvetoucí květina. Říkalo se jí Meandra, nebo také Nesmrtelná, protože mohla růst celá staletí a nikdy neuvadla. Chlapec došel na konec jedné z chodeb, zůstal stát za rohem a nahlížel do dalších chodeb, jestli je vzduch čistý a nikde není žádná stráž. Věděl, že se dívá do chodby, ve které je královská komnata a na jejímž konci je schodiště vedoucí o patro níž. Tam se nachází východ na Modrý kamenný most vedoucí do jedné z Dvojčat. Tam už nehrozilo takové riziko, že potká stráž, a mohl by se snadněji dostat pryč z hradu, což bylo jeho cílem.

10

Už už se chystal přeběhnout ke schodišti, ale náhle sebou trhl a schoval se opět za roh. Po kamenných schodech vystoupil do chodby muž. Byl to stařec, ale vůbec nevypadal obyčejně. Oblečený byl do dlouhého bílého pláště s různými stříbrnými ornamenty a znaky, posetými po celém oděvu kromě rukávů. Ty byly čistě bílé a poměrně dlouhé a široké. V pravé ruce držel vysokou stříbrnou hůl, na jejímž vrcholu byl posazen modrý diamant, velký asi jako lidská pěst.

Muž vypadal vznešeně, i když se trochu hrbil, a na mladíka působil mile a moudře, ale zároveň přísně. Jeho tvář byla přátelská a chápavá, jako by znala odpověď na každou otázku, ale v šedých očích mu šlehaly blesky. Pod dlouhým nosem mu vyrůstal hustý bílý knír, jenž téměř zakrýval ústa a navazoval na čistě bílý plnovous, sahající muži na prsa. A jeho dlouhé bílé vlasy sahaly až k pasu.

Stařec mířil rovnou do královské komnaty. Mladík si oddychl, že ho stařec nezahlédl, ale zároveň byl zvědavý, co chce takový podivín od krále Lilandgarie, krále celé země. Kmet otevřel obrovské dvoukřídlé dveře z ebenového dřeva a vstoupil dovnitř, dveře však nezabouchl, nechal je přivřené. Mladík si toho okamžitě všiml, rychle k nim přistoupil a snažil se zaslechnout, co si budou stařec s králem povídat. Věděl, že by se něčím takovým teď neměl zdržovat, ale jeho zvědavost ho přemohla.

„Tolik schodů! Na to mé staré nohy už nejsou zvyklé!“ promluvil stařec ke králi, který seděl na trůnu, a zdálo se, že nad něčím usilovně přemýšlí. Když ale spatřil muže před sebou, vstal a nevěřícně na něj vytržil oči.

„To není možné,“ zašeptal užasle, „je to už víc než deset let... Kde jsi byl celou tu dobu, Orlin, můj moudrý čaroději?“

Když mladík slyšel, jak král starce oslovil, překvapeně zamrkal. Nikdy žádného čaroděje neviděl!

Orlin pomalým, unaveným krokem přistoupil ke králi a odpověděl:

„To není důležité Leodhene, králi Lilandgarie. Důležitější je to, kvůli čemu jsem za tebou přišel. Tuším, že naši zemi čekají zlé časy. Černý čaroděj Valgar, jehož jsem před lety zajal a spoutal nejmocnější kletbou – Kletbou všech zemských živlů, se osvobodil a podařilo se mu oklamat mě a uniknout.“ Král se při těch slovech znepokojeně zavrtěl.

A Orlin pokračoval: „Dříve byl mým žákem, ale touha po moci ho svedla na scestí a černá magie ho pohltila. Dobro se mu začalo přícít a svět chtěl utvořit podle svého, zahalit ho zlem. Však to dobře víš. Už dříve chtěl vypustit z hlubin temnot to největší zlo všech věků, démona z dávných světů, Golroga, jehož cílem je zničit veškeré dobro a zahalit svět věčnou temnotou. Ale nakonec se mi podařilo mu v tom zabránit a zajmout ho. Jistě si na ty časy pamatuješ. Všichni jeho přívrženci se ukryli do ústraní, jen někteří zůstali a dále jednají jeho jménem. Teď se bude Valgar pokoušet uskutečnit svůj dávný plán – vysvobodit Golroga z temnoty.“

„Co to říkáš, Orlin, o jakém to strašlivém netvorovi mluvíš?“ hlesl král tiše a celý se zachvěl a zbledl.

„Náš lid nezná zlo, žádné tu být ani nemůže. Vždyť před více než třemi tisíci lety, od dob, kdy sem přišli elfové a přivedli jednorožce – zdroje veškerého dobra, naše země vzkvétá, nezná zlo ani temnotu. Dokud drží jednorožci pohromadě, dobro chrání svět před zlem. Náš lid je nevinný, bezbranný, neví, co je to válka nebo násilí. Orlin, jakou strašnou zprávu jsi mi to přinesl!“

„Ano, strach, bolest, zoufalství, utrpení a smrt... To vše by potkalo náš svět, kdyby povstal Golrog z podsvětí. Žádná pozemská ani nadpo-

zemská síla by na něj nestačila. Ale naděje s námi zůstává dál. K uvolnění takového velkého zla je zapotřebí složitý obřad, a k tomu spousta věcí, z nichž si většinu Valgar jistě obstaral, a jestli tak ještě neučinil, nebude s tím otálet dlouho. Ale je jedna věc, kterou nebude vůbec snadné získat, a bez ní Golrog nikdy nevstoupí na náš svět.“

Orlin se odmlčel, jako by zapomněl, co má dál říct, ale král dobře věděl, že to tak není, a celý nedočkavý pobízel čaroděje, aby pokračoval.

„Tak mluv, Orlin! Jakou věc nesmí Valgar získat? Co je to? Nena-pínej mou trpělivost, chci vědět vše, a to hned!“

„Vlastně to není žádná věc, ale živá bytost,“ usmál se Orlin a v očích se mu pobaveně zablesklo. Zřejmě ho velmi bavilo krále napínat.

„Jediný způsob, jak by se mohl Golrog dostat z temnoty, je přivést mu právě jednoho z jednorožců, zdroj všeho dobra našeho světa. Jedině kdyby pohltil ohromnou sílu dobra jednorožce, a tím i jeho život, získal by nepředstavitelnou moc a ovládl by celý náš svět.“

Král vypadal nechápavě.

„Jednorožce? Posvátného jednorožce? Ale to je nemožné... Jednorožci přeci žijí na severu Lilandgarie. V zemi Etelwen, v zemi velkého Bílého lva, jejich ochránce. Jsou chráněni mocí dobra a jejich moc dobra zase chrání nás, tam se žádné zlo nedostane. Tak jak chce Valgar získat jednoho z jednorožců? To prostě není možné.“

Orlin se opět usmál: „Ano, přesně tak, máš pravdu.“

Viděl, že králi i po těch deseti letech, co se neviděli, stále zůstal jeho zdravý rozum. Nyní mu bylo kolem padesáti let a stále výborně znal každý kout a každou bytost svého světa, a to Orlina těšilo.

„Ale bohužel tu je způsob jak jednoho jednorožce získat,“ pokračoval. „Před šesti lety se klisně jednorožce narodilo hříbě, ale pár dnů po narození se ztratilo. Zatoulalo se daleko, předaleko od Etelwenu, někam do okolí vesnice Ismires. Tak byla narušena rovnováha dobra. Tím, že se jednorožci od sebe oddělili, byl dán prostor zlu. Proto je možné, aby z temnot povstal takový démon. Ten jednorožec musí být doveden zpět do země Etelwen. Tak bude dobro zase sceleno. Teď sice nikdo neví, kde by se mohl Valgar ukrývat, ale až budou opět všichni

jednorožci pohromadě, díky jejich nekonečné moci Bílý lev Valgara snadno najde. A pak královna země zahubí černého čaroděje ohromnou silou země spojenou s mocí jednorožce a pošle veškeré zlo zpět do stínů. A náš svět se tak zachrání,“ vysvětloval Orlin a pozoroval přitom králův stále větší údiv a zděšení, jež se mu zrcadlily ve tváři.

„Valgar už o jednorožci ví,“ hovořil dál čaroděj „a povolá z temnot ty nejstrašnější a nejkrutější netvory, aby mu ho přivedli. Již víš o existenci kirlopů, kteří se tu skrývají po staletí, avšak jejich počty vzrostou a stanou se otroky Valgarovy moci.“

„Cože? To snad ne!“ vyhrkl král. Zdál se být velice zaskočený.

„Proto se tedy Golrog snaží dostat z podsvětí. Jednorožci se rozdělili a jejich pouto se přetrhlo, když se to hříbě ztratilo. Dobro je ohroženo a Golrog to ví, cítí to. Snaží se vstoupit na zem, dokud má šanci, dokud je dobro oslabeno. A Valgar dobře ví, že kdyby použil k obřadu vyvolání Golroga život a sílu jednoho z jednorožců, dobro by bylo navždy narušeno a postupně by sláblo. Bylo by pak snadné zahalit svět věčnou temnotou. Není to tak, Orline?“

„Bohužel je,“ přikývl zasmušile čaroděj.

„Ale co můžeme dělat? Jak máme jednorožce zachránit a dovést ho do Etelwenu, když nikdo nikdy žádného jednorožce neviděl? Oni přeci slyší jen volání elfů. I kdybychom ho našli, nenechá nás se k němu přiblížit.“

„Ne tak úplně. Ani obyčejného elfa neposlechnou. Slyší jen volání elfů se vznešenou krví,“ podotkl Orlin se vztyčeným prstem.

„A jaký je v tom rozdíl?“ rozkřikl se král vztekle.

„Žádní elfové tu přeci nežijí už tisíciletí, to ví každý! Tak jak chceš zachránit dobro, čaroději? Valgarovy nestvůry jednorožce najdou a my budeme ztraceni.“

Leodhen vypadal bezradně.

„A stejně je to všechno marné. I kdybychom našli způsob, jak jednorožce do Etelwenu dostat, co pak? Říkal jsi, že zlo dokáže poslat zpět do stínů jen nějaká královna země. Kde bychom ji měli hledat?“

„Nic není marné, králi. Ani nemožné,“ odpověděl Orlin moudře. Na rozdíl od krále si stále zachovával ledový klid.

„Královna země se říká elfské princezně Aranis. Vládne ohromnou mocí země. Příroda a vše živé jí naslouchá a plní její rozkazy. Jen ona nás dokáže zachránit, můj králi. Jednorozec ji vyslyší, ona ho zavede do Etelwenu, Bílý lev pak díky obnovené moci dobře najde Valgara a ona jeho i všechno zlé pošle s pomocí síly jednorozce do propasti Temných sil země.“

Král se na starce zadíval víc než překvapeně a nepatrně se ve svém trůnu narovnal. Bylo vidět, že nikdy předtím o žádné takové elfce neslyšel.

„To zní sice nadějně, Orlin, ale znovu opakuji: elfové tu nežijí.“

„Strach a zoufalství už ti zatemnily mozek. Dávno už jsem vyslal magickou holubici přes Nekonečné moře se vzkazem. Touto dobou jsou elfové už týdně na cestě a zítra odpoledne se vylodí na východním břehu. Tou dobou musí na místo dorazit tvůj syn a přivítat princeznu Aranis a její stráž. Dovést ji na tvůj hrad, kde ji pohostíš, a ještě ten den vyšeš společně se svým nejlepším bojovníkem na předlouhou cestu. Musí najít jednorozce a doputovat do Etelwenu. Ve své zprávě jsem je již obeznámil se situací.“

Král údivem pootevřel ústa.

„Co jsi to řekl?! Elfská princezna zítra dorazí sem do mého království?! To nemůže být pravda! Elfové tu nebyli více než tři tisíce let! Proč by se teď měli vracet a pomáhat nám?“

„Jestliže Golrog získá vládu nad světem, bude chtít ovládnout i země za mořem. Pak se jeho temnota bude sápat i na elfy. Proto. A navíc, chtějí pomoci zachránit svět. Jsou jeho součástí, jako každý,“ vysvětlil Orlin.

„Musíš věřit, Leodhene, víra je nejdůležitější,“ dodal vlídně a položil králi ruce na ramena.

„Pošlu na tu cestu svého nejlepšího bojovníka, svého syna...“ vydechl Leodhen tiše.

„A stráž bude prohledávat celou Lilandgarii, aby našli černého čaroděje,“ rozhodl a nepřítomně sledoval špičky Orlinových bot.

„Myslím, že pátráním po Valgarovi budeš jen ztrácet čas. On se najít nenechá. Jeho skrýš je dozajista chráněna všelijakými kouzly. My ho najít nedokážeme.“

„Alespoň to zkusím,“ trval na svém král, i když ho tato informace ještě víc rozladila. Orlin sice říkal, že Valgara dokáže najít jen Bílý lev ze země Etelwen na severu Lilandgarie, ale Leodhen přece jen doufal, že by ho možná jeho vojáci dokázali vypátrat i bez Bílého lva.

Avšak Orlin jeho naději rychle zmařil.

„Měl by ses mít ale na pozoru. Valgarových špehů přibývá a je téměř jisté, že se o této schůzce a o příjezdu elfů dozvědí. Mohli by to celé chtít překazit,“ varoval ho ještě Orlin vážným hlasem.

„Nařídím synovi a jeho strážím nejvyšší opatrnost,“ ubezpečil čaroděje král.

„Ale trápí mě ještě něco jiného. Můj lid se prozatím o této situaci nesmí nic dovědět. Nastala by panika. I příchod elfů musí být utajen.“

„Myslel jsem si to. Proto jsem elfům do své zprávy toto tvé rozhodnutí sdělil. Ale nesouhlasím s ním, Leodhene. Tvůj lid se o všem dozví, ať chceš, nebo ne. Zlo se začne rozpínat po Lilandgarii; myslíš snad, že si toho lidé a kouzelné bytosti nevšimnou? To bys byl velmi naivní. Až nestvůry začnou napadat vesnice a města, lidé se začnou ptát. Panika nastane v každém případě. Budeš jim muset sdělit, co se děje. Budeš muset mluvit o zlu, Golrogovi, jednorožcích i o elfech,“ upozornil ho Orlin.

„Ano, ano! Já vím! Ale ne teď. Ještě ne,“ odbyl ho nervózně král.

V tu chvíli mladík, který celou dobu poslouchal za dveřmi, usoudil, že již slyšel dost. Na jeho tváři se objevily obavy. To, co vyslechl, je opravdu vážné. Stál opřený zády o obrovité dveře a přemítal nad čarodějovými slovy o pohlčení světa temnotou a posvátném jednorožci někde v Ismires a úplně zapomněl, proč se tu vlastně tak snaží, aby ho nikdo neviděl. Najednou jako by věděl, co má udělat. V mysli se mu zrodil plán. Hned si ale uvědomil, že aby ho mohl uskutečnit, musí se dostat pryč z hradu. Rozběhl se ke kamennému schodišti a po něm rychle dolů.

Bylo úzké a tmavé, obklopené studenými kamennými zdmi, po kterých se plazila vlhkost. Na stropě viselo jen jediné světlo a osvětlovalo spoustu pavučin.